

Lovčev spomin.

Ko bi vam ga mogel dostojno naslikati svojega lovskega tovariša! Videli bi pred seboj rojenega lovca, precejšne velikosti; neustrašenost in lovcu prepotrebna oprénost sijala bi mu iz očij, kadil bi iz ljube lule, brez katere mu ni bilo živeti. Dobra duša je bil stari Frlan. Da-si osoren, vender dober in vedno vedrega srcá. Seznanil sem se bil ž njim vže zgodaj. Večkrat sem ga zavidno pogledoval, ko je s puško na rami in obdan od tolpe psov, malih in velikih, belih, črnih in pikastih, korakal po vasi na lov. In bil sem slednjič vender tako srečen, da me je jel s seboj jemati. On me je uvél v lovske skrivnosti, pod njegovim poveljstvom sem streljal prvič za poskušnjo, pod njegovim vodstvom stopali smo redno vsako jutro v goro. „Po konci puške!“ veleval je, svest si svoje veljave. On nas je razpostavljal in sklicaval. Jedne njegove slabosti pa ne smem zamolčati. Lehkoveren je bil, kakor malokdo. Kadar ni bilo na poti nikacega sledú, vtaknil je izmej družbe kateri srnjakovo ali zajčevo nogo v blato ali sneg, seveda da Frlan tega ni opazil. In izvestno je tod srnjak po noči hodil. „Ti, saprlút, ti, srnjak je bil je! (Zgovarjal je v jednom stavku jedno besedo izvestno po dvakrat.) Izpustili smo pse; ker pa niso ničesar vzdignili, kregal se je Frlan, češ, da danes sam hudobec skriva srnjake, zajce in srne. Jeseni je bilo. Redni naš jesenski gost medved je bil vže začetkom avgusta prišel na óglede, če bo kaj prida piče letos. Ko pa je začela turšica zoreti, obiskaval jo je redno vsak večer. Naš Frlan je vsak dan vedel, po katerej stezi je prišel in po katerej odšel. „Jedenkrat se vže srečava,“ mrmral je ogledovaje sled; „nogo imaš pa vže kot lopato.“

Snežiček je bil zapadel, ko ga necega jutra zavoha v brlogu. Stopinje v brlog je bilo poznati, iz brloga ne.

„Zdaj ga imamo ga!“ prizéhal je k meni. „Puško na ramo, pa hajdi z menój!“

Jaz seveda snamem puško s klina in šele na poti, kjer smo se navadno dogovarjali, kam gremo, zvedel sem, kam sva se namenila.

„Pa tiho, ko smrt tiho; da ne črhneš nikomur niti besedice!“ Tako mi je zapovedoval, skrivnostno, da me je kar grôza pretresla.

Prideva pred brlog. Vse tiho. Kdo bi si bil mislil, da v tej tišini smrči mreina, ki naj bi bil postal najin plen! — Nakupičiva nabrano dračje ravno pred vhod. Prijetno je bilo gledati Frlana, kako je bil ves kakor utopljen v delo, zraven je pa prežal v jamo, češ, zdaj se pokaže. Pripravi si puško, a meni zapové, naj zakurim in pišem dim v brlog s klobukom.

„Ti, saprlút, ti, v desetih minutah ga imava ga! Le brzo!“ Ali nikakor nisem mogel izpodžgati. Pihal sem na vse kriplje, da je Frlana vže jeziti začelo. Slednjič prisloni puško ob bližnjo smreko in se sam lotí, zanétiti ogenj. Z vso silo je mahal s klobukom, a jaz sem se mu moral, da-si v tako resnem položaji, muzati, dočim me je on iskreno učil, češ, še ognja ne zna napraviti in hoče biti lovec? Gost dim se je jel iz mokrega dračja valiti v jamo, in Frlan le še ni nehal. Zdajci se nama posveti nekaj pred očmi, in v tem trenutku ni bilo o medvedu več ni dúha ni slúha. Frlanu je padel klobuk v ogenj, in njega samega so komaj držale noge po konci, a jaz niti vedel nisem, kje sem. Še sanjalo se mi ni, da bi bil prijel za puško.

„Ti, saprlút, ti, odnesel je nama peté,“ jezíl se je Frlan, ko sva se vračala „in še ob klobuk sem! Pa pameten bodi, nikar ne pripoveduj ljudém!“

Stari Frlan je vže davno pod zemljo, zato izvestno ne bo hud, ako sedáj njegovej želji nisem ustregel in sem vam, otroci ljubi, to resnično dogodbico povedal.

J. Kromar.

Listje in cvetje.

Drobtine.

Neizprosna smrt pokosila nam je v 17. dan pretečenega meseca za naš slovenski narod velezaslužnega deželnega glavarja, preblagorodnega gospoda

dr. Josip Poklukar-ja,

viteza reda železne krone III. vrste, predsednika kranjskeje trgovskeje in obrtneje zbornice i. t. d. i. t. d.

v najlepšej dōbi njegovega življenja. — Ta izguba je velik in zelō občutljiv udarec za naš ubogi narod, kateremu je bil plemeniti pokojnik ves čas svojega življenja zvest sin, posvetivši mu vse svoje moči in delovanje do zadnjega vzdihla.

Bodi mu blag spomin ohranen tudi v našem „Vrtci.“

Koncem pretečenega meseca pa je umrl prečastiti gospod

Anton Tramté,

duhovni pastir v Šenpetru na Notranjskem.

Bil je blagi pokojnik obče priljubljen in večletni prijatelj in podpornik tudi našemu listu. Naj v miru počiva in blag mu bodi spomin ohranen pri vseh, ki so ga poznali.

(Ljudsko štetje.) Po najnovejšem ljudskem štetji v dan 31. decembra meseca pretečenega leta ima: Veliki-Dunaj 1.332.823 prebivalcev; Trst ima 154.827, Reka 30.059, Ljubljana 27.547, Go-

rica 20.645, Maribor 18.920, Celovec 17.200 prebivalcev.

(Dolgost človeškega življenja.) Nek anglešk zdravnik, ki je več let preiskaval dolgost človeškega življenja, našel je sledeče številke: Vseh ljudij na svetu je nekako 1510 milijonov. Od teh umrje na dan po 91.550, na uro 3815, na minuto 63, toraj po jeden na sekundo. Povprečno živi človek 33 let. Izmej 10.000 ljudij živi samó 1 do 100 let, izmej 500 doživi samó 1 do 90 let izmej 100 ljudij učaka samó 1 do 60 let. Posebno velik upliv na dolgost našega življenja ima naš stan. Izračunilo se je, da doseže 70. leto izmej 100 duhovnov 42, izmej 100 poljedelcev 40, izmej 100 trgovcev ali rokodelcev 33, izmej 100 učenjakov 37, izmej 100 zdravnikov samó 24. F. R.

Konjič.

Konjič je moj poskočen,
In dosti dela ž njim,
A jaz jaháč sem močen,
Ki dobro ga krotim.

Poslušen mora biti,
Če mignem mu samó,
A hitro mora iti,
Kadár velim takó. —

Pred nama gladka cesta,
Hej, lep je beli svet,
Potujva v daljna mesta
Skoz deželâ devet!

Zvečer ga v hlev postavim,
Senâ mu dam dovolj,
A sam se spat odpravim,
Da vstanem močen bolj!

